

En voor de eerste keer in de geschiedenis eindigen de zeilfinales in het Olympisch Stadion.

UTOLYMPIA

Jurryt van de Vooren

Het gaat niet goed met de Olympische Spelen. Vooraf wordt van alles beloofd, maar na afloop is die nalatenschap slechts de afvinklijst van gebroken beloftes. Meer toeristen in het gastland? Nee. Economische groei door het sportevenement? Integendeel. Betere sportvoorzieningen? Het geld is op. De gebruikte stadions blijven achter als iconen van maatschappelijk onrecht. De Olympische Spelen en de maatschappij staan met de rug tegen elkaar.

Hoe groter deze crisis, hoe groter de utopie waarin de Olympische Spelen en de maatschappij elkaar juist *versterken* – een droom-Olympia of utolympia. Met als droomstad Olympia aan de Noordzee, half in zee en half op het land.

In Olympia aan de Noordzee geeft Nederland een nieuwe dimensie aan het veroveren van land op water, zoals in onze geschiedenis al zo vaak is gebeurd. Tegelijkertijd is de sportstad een nieuwe versteviging van de grens tussen zee en land, vooruitlopend op de stijgende waterspiegel van de komende decennia. Olympia aan de Noordzee wordt ons front in het gevecht tegen het wassende water.

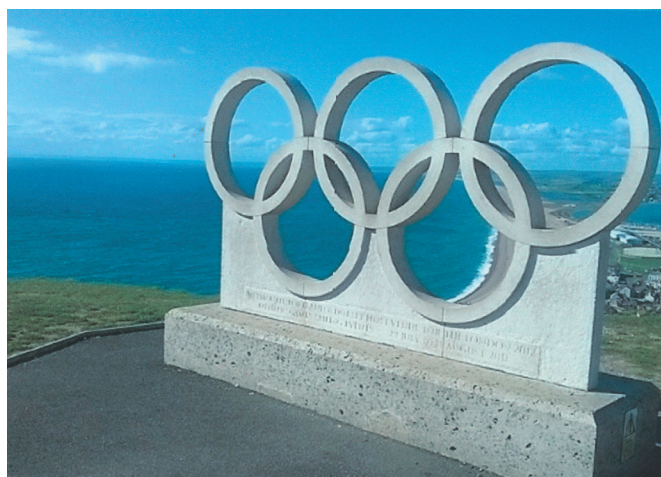
De stad zelf is in de vorm van de vijf olympische ringen met een omtrek van exact 42,195 kilometer – de grens van land en water waarop jaarlijks een marathon wordt gelopen om aandacht te vestigen op de opwarming van de aarde. Deze weg wordt vernoemd naar alle winnaars van de olympische marathon, zowel de mannen als de vrouwen – voor ieder ruim een kilometer.

Het centrale plein bestaat uit twee delen: het Plein van Tlatelolco en het Plein van 1972. Zij verwijzen naar de dieptepunten uit de olympische geschiedenis: het bloedbad vlak voor aanvang van de Olympische Spelen van 1968 in Mexico-Stad en de gijzeling vier jaar later in München. De Olympische Spelen hebben tenslotte niet alleen maar mooie momenten opgeleverd, maar ook veel ellende gebracht. Door dit plein wordt dat besef in steen vastgelegd als permanente waarschuwing om niet opnieuw die fouten te maken.

Om dit centrale plein heen bestaat Olympia aan de Noordzee uit vijf stadsdelen, elk een eigen olympi-

sche ring. Elk stadsdeel staat daarmee voor een continent, net als in het olympische logo: Amerika (zowel Noord als Zuid), Afrika, Azië, Australië en Europa. Per stadsdeel wordt de invloed van dat continent op de olympische geschiedenis zichtbaar. Jim Thorpe wordt vernoemd in het Amerikaanse deel, Nawal El Moutawakel in het Afrikaanse deel, Mikio Oda in het Aziatische deel, Cathy Freeman in het Australische deel en Sjoukje Dijkstra in het Europese deel.

En dan is er natuurlijk nog het centrale stadion voor de Olympische Spelen van 2028. Ook dat ligt half op het land en half in het water, als icoon van de Nederlandse strijd tegen het wassende water – zo-

Olympia aan de Noordzee, organisator van de Olympische Spelen van 2028. Bron: pixabay.com/nl/olympische-ringen-zee-hemel-1166020/

wel in het verre verleden als in de verre toekomst. Op deze manier zullen de Olympische Spelen en de maatschappij elkaar eindelijk weer eens versterken, waarbij het ook nog eens leuk is dat voor de eerste keer in de geschiedenis de zeilfinales eindigen in het Olympisch Stadion.

En dat stadion noemen we het Koning Willem-Alexander Stadion. Niet alleen omdat Olympia aan de Noordzee een nationale affaire is, maar ook omdat de koning zowel een IOC-verleden heeft als kennis van watermanagement.

In 1928 kwam Nederland met het olympisch vuur; in 2028 komen we met het olympische water. Een olympische beweging die leeft, bouwt aan haar toekomst.